



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **Z. Š.**
bytem X

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 118/16, Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2024, č. j. 10.04-000029/24-0002,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím neurčila žalobkyni advokáta k poskytnutí právní služby za úplatu dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., zákona o advokacii, ve znění účinném do 31. 3. 2025, konkrétně k zastoupení v řízení o dovolání před Nejvyšším soudem proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2024, č. j. 36 Co 396/2023-74. Žalovaná nevyhověla žádosti žalobkyně ze dne 19. 6. 2024 z toho důvodu, že žalobkyně v žádosti

nedoložila, že oslovila alespoň dva advokáty, kteří jí odmítli poskytnout požadovanou právní službu, když toliko čestně prohlásila, že tyto oslovila a jeden z nich jí odpověděl, že časový prostor na převzetí zastupování nemá. Dle žalované žalobkyně rovněž neuvedla, kdy jí byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2024 doručen, proto žalovaná nemohla posoudit včasnost podané žádosti.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. **Žalobkyně** v podané žalobě namítala, že nesouhlasí s odkazy žalované na rozhodnutí správních soudů, jelikož ty se týkaly žádosti o bezúplatné poskytnutí právní služby, nikoliv za úplatu. Žalovaná rovněž neobjasnila, proč se odchýlila od svého rozhodnutí ze dne 30. 6. 2023, č. j. 10.01-000299/23-002, ve kterém žalobkyni určila advokáta k poskytnutí právní služby, byť k podané žádosti nedoložila odmítnutí oslovenými advokáty. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004-83, č. 398/2004 Sb. NSS, namítala, že odlišným posouzením procesně stejné situace se žalovaná dopouští libovůle.
3. Žalobkyně rozporovala tvrzení žalované, že jsou jí známy podmínky určování advokátů, když v rozhodnutích vydaných do 31. 12. 2023 není jako důvod pro neurčení advokáta uvedeno nesplnění podmínky uvedení a doložení jmen dvou oslovených advokátů, kteří odmítli právní služby poskytnout. Žalovaná ignorovala změnu formuláře žádosti v návaznosti na nález pléna Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21 (38/2023 Sb.), a s ním spojenou novelu zákona o advokacii účinnou od 1. 1. 2024. Podle žalobkyně lze důvodně pochybovat o zákonnosti přílohy č. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 120/2012 Sb., kterou je „Žádost o právní službu za úplatu pro fyzickou osobu (§ 18c odst. 4 věta druhá zákona o advokacii)“ a s tím spojeného požadavku uvést mj. jména dvou advokátů, kteří odmítli právní službu ve věci poskytnout. Zákonná úprava tedy není nadále ústavně souladná, což by žalobkyni nemělo být k tíži.
4. Žalovaná rovněž poprvé žalobkyni vyčítala, že neprokázala včasnost její žádosti. Tím žalovaná zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, principu předvídatelnosti a ochrany legitimního očekávání.
5. **Žalovaná** ve vyjádření k podané žalobě uvedla, že z žádosti žalobkyně ze dne 19. 6. 2024, doručené žalované dne 25. 6. 2024, plyne, že se formou SMS zprávy obrátila na dva advokáty, ale pouze jeden z nich záporně reagoval, což chtěla osvědčit svým čestným prohlášením, přestože toto mohla dosvědčit předložením SMS zprávy. Bylo její povinností dle § 18c odst. 3 zákona o advokacii doložit neúspěšný pokus zajistit si poskytnutí právní služby od dvou oslovených advokátů.
6. Žalobkyně rovněž neuvedla, kdy jí byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2024 doručen. Z portálu justice.cz lze seznat, že žalobkyně svoji žádost doručila žalované tři měsíce a tři dny po nabytí právní moci rozsudku, tedy nikoliv včas.
7. Žalovaná poukázala na to, že od vydání nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 44/21 do přijetí nové právní úpravy musela hledat nové přístupy k posuzování žádostí žadatelů. Toto období rozkolísanosti judikatury skončilo účinností novely zákona o advokacii. Žalovaná žalobkyni přesto o aktuálních podmínkách určování advokátů poučila v předchozím řízení a v nyní posuzované věci toto poučení již neopakovala. Navzdory tomu, že zákon o advokacii vylučuje povinnost správního orgánu (žalované) poučovat žadatele, považovala žalovaná v minulosti za správné výjimečně žadatele poučit o tom, jak řádnou žádost podat.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Přestože žalobkyně věděla, co žalovaná pro kladné vyřízení žádosti o určení advokáta vyžaduje, postupuje stále stejně stereotypně bez ohledu na změnu právní úpravy institutu určování advokátů a na poučení, kterých se jí dostalo.

8. **Žalobkyně** v replice na vyjádření žalovaného namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné, jelikož žalovaná rozhodla na základě neexistujícího zákonného podkladu. Žalovaná si totiž sama nastavila pravidla a podmínky pro určení advokáta za úplatu. Mezeru vzniklou v zákoně však může odstranit pouze zákonodárce. Žalobkyně navrhla, aby soud předložil věc Ústavnímu soudu k posouzení dané otázky.

III. Ústní jednání

9. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) nařídil na den 30. 4. 2025 ústní jednání. Žalobkyně se přípisem ze dne 25. 4. 2025 doručeným soudu dne 30. 4. 2025 z ústního jednání omluvila, přičemž neuvedla, že žádá o odročení ústního jednání. Žalovaná se z ústního jednání rovněž omluvila.
10. Soud ve věci neprováděl dokazování, jelikož část žalobkyní navržených důkazních prostředků (žalobou napadené rozhodnutí a žádost ze dne 19. 6. 2024 včetně příloh) jsou součástí předloženého správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud k důkazu neprovedl ani žádost žalobkyně ze dne 8. 6. 2023 a rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2023, č. j. 10.01-000299/23-002, kterými chtěla prokázat, že žalovaná rozhodla v obdobné skutkové situaci jinak. Soud tyto listiny k důkazu pro nadbytečnost neprovedl vzhledem k jeho dále uvedenému právnímu názoru. Tyto listiny by nic nemohly změnit na názoru soudu, i kdyby prokázaly to, k čemu je žalobkyně k důkazu navrhla.

IV. Posouzení žaloby

11. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba není důvodná.
12. Městský soud předně podotýká, že případy, kdy žalobkyně neúspěšně žádala žalovanou o určení advokáta za úplatu po 1. 1. 2024, tedy případy na totožném skutkovém i právním základu, se již v minulosti opakovaně zabýval, a to v rozsudcích ze dne 22. 8. 2024, č. j. 10 A 41/2024-47, ze dne 21. 10. 2024, č. j. 18 A 17/2024-42, ze dne 28. 11. 2024, č. j. 10 A 33/2024-27, ze dne 23. 1. 2025, č. j. 15 A 57/2024-53, nebo ze dne 20. 2. 2025, č. j. 15 A 56/2024-40. Na závěrech vyslovených v těchto svých předchozích rozhodnutích soud nadále trvá, nespatřuje žádný rozumný důvod, pro který by se měl od nich odchýlit, a proto z nich bude v dalších posouzeních vycházet.
13. Ze správního spisu vyplývá, že žádostí ze dne 19. 6. 2024, doručenou žalované dne 25. 6. 2024, žalobkyně požádala o určení advokáta k poskytnutí právní služby (pro řízení o dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2024, č. j. 36 Co 396/2023-74) za úplatu. K žádosti žalobkyně doložila čestné prohlášení, ve kterém uvedla, že dne 18. 6. 2024, resp. 19. 6. 2024, oslovila formou SMS zprávy dva advokáty o zastoupení v dané věci. V čestném prohlášení uvedla, že jeden z advokátů reagoval SMS zprávou ve znění „*Vážená paní Š., bohužel to aktuálně není z časových důvodů z mé strany možné. Děkuji za pochopení*“, a

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

druhý advokát na SMS zprávu nereagoval. Žalobkyně v žádosti v kolonce „Je-li předmětem právní služby opravný prostředek, uveďte datum doručení posledního rozhodnutí orgánu“ ničeho neuvedla.

14. Ve věci je primárně sporné, zda žalobkyně měla povinnost uvést jména dvou advokátů, které oslovila, a kteří ji odmítli právní službu poskytnout, zda toto tvrzení měla povinnost doložit a zda žalovaná nerozhodla nedůvodně odlišně od své předchozí rozhodovací praxe.
15. Podle § 18 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii platí, že *ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen "žadatel"), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c.*
16. Podle § 18c odst. 1 věty první zákona o advokacii *žadatel, který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby.*
17. Podle § 18c odst. 3 zákona o advokacii *nejde-li o poskytnutí právní služby na náklady státu podle § 23 odst. 3, je žadatel povinen v žádosti podle odstavce 2 doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů.*
18. Podle § 23 odst. 3 zákona o advokacii *byl-li advokát určen podle § 18c k poskytnutí právní služby bezplatně a spočívá-li právní služba v zastoupení v řízení před orgány veřejné správy a v řízení před Ústavním soudem, hradí jeho odměnu stát podle právního předpisu upravujícího mimosmluvní odměnu, není-li stanoveno jinak. V ostatních věcech má advokát určený podle § 18c k poskytnutí právní služby bezplatně pouze nárok na poskytnutí náhrady podle stavovského předpisu. Ustanovení § 22 odst. 1 části věty za středníkem se nepoužije.*
19. Podle § 23 odst. 5 zákona o advokacii *byl-li advokát určen podle § 18c k poskytnutí právní služby za úplatu, hradí jeho odměnu klient podle právního předpisu upravujícího mimosmluvní odměnu, nedohodne-li se advokát s klientem jinak.*
20. Soud předně podotýká, že podmínka pro určení advokáta v podobě uvedení a doložení odmítnutí dvěma advokáty platila ještě před vydáním nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21 (38/2023 Sb.) (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2024, č. j. 5 As 197/2023-33). Uvedený nálezný přitom do této podmínky nijak nezasáhl (nezabýval se ústavností § 18c odst. 3 zákona o advokacii). Splnění podmínky dle § 18c odst. 3 zákona o advokacii tak zásadně bylo již před vydáním nálezu sp. zn. Pl. ÚS 44/21 jedním z předpokladů pro určení advokáta k poskytnutí *bezplatné* právní služby, ledaže šlo o poskytnutí právní služby na náklady státu ve smyslu § 23 odst. 3 zákona o advokacii – tedy pro případ bezplatného zastoupení v řízení před orgány veřejné správy a v řízení před Ústavním soudem. Pouze tehdy se uvedený požadavek neuplatnil.
21. Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 44/21 ovšem do českého právního řádu zavedl i možnost určení advokáta z jiných než majetkových a příjmových poměrů. O určení advokáta tak mohou žádat i osoby, u nichž nejsou překážkou nedostatečné majetkové a příjmové poměry. Novela zákona o advokacii účinná od 1. 1. 2024 přitom tuto alternativu „zakomponovala“ do rámce ostatních ustanovení zákona o advokacii, aniž je nějak zásadně změnila či stanovila zvláštní podmínky pro žádosti o poskytnutí právní služby za úplatu. Novelizovaná právní úprava jednoznačně umožňuje určení advokáta bezplatně [v § 23 odst. 3 rozlišuje mezi: a) *bezplatnou právní službou na náklady státu*, tj. zastupování před orgány veřejné správy a v řízení před Ústavním soudem a b) *bezplatnou právní službou, která není na*

náklady státu, tj. nejedná se o zastupování před orgány veřejné správy a v řízení před Ústavním soudem]. Dále § 23 odst. 5 zákona o advokacii výslovně upravuje možnost určení advokáta podle § 18c téhož zákona pro právní službu za úplatu. Fakticky tak zavádí tři režimy poskytnutí právních služeb určeným advokátem – i) bezplatně na náklady státu, ii) bezplatně v ostatních případech a iii) za úplatu.

22. Podle toho je nutné vykládat i podmínku v § 18c odst. 3 zákona o advokacii, která zavádí výjimku jen pro případ ad i), je tedy zřejmé, že v případech ad ii) a iii) je povinností žadatele v žádosti uvést a doložit neúspěšnou snahu opatřit si požadovanou právní službu u alespoň dvou advokátů. Dikce § 18c odst. 3 zákona o advokacii je v tomto jednoznačná.
23. Z uvedeného tak vyplývá, že jde-li o poskytnutí právní služby za úplatu, požadavek § 18c odst. 3 zákona o advokacii je nutné aplikovat. Žalobkyně jednoznačně o ustanovení advokáta pro poskytnutí právní služby žádala za úplatu [ad iii)], a měla tak povinnost doložit odmítnutí dvou advokátů, které oslovila.
24. Žalobkyně k podané žádosti doložila své čestné prohlášení, kterým prokazovala, že dva advokáty oslovila. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2024, č. j. 7 As 194/2023-41, uvedl, že „bylo tedy na stěžovatelce, aby dostatečně prokazatelným způsobem osvědčila, že ji jmenování advokátů skutečně odmítli, to se jí však nepodařilo. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se žalovanou a krajským soudem, že stěžovatelka nedoložila, že se neúspěšně pokusila zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů (§ 18c odst. 3 zákona o advokacii). Stěžovatelka sice v žádosti uvedla jména tří advokátů, avšak potvrzení o odmítnutí poskytnutí právní služby nedoložila ani u jednoho z nich. Uvedené vyvolává nemožnost vyhovění žádosti z důvodu nesplnění podmínky dle § 18c odst. 3 zákona o advokacii, tedy nedoložení potvrzením jména dvou konkrétních advokátů, kteří stěžovatelce odmítli poskytnout právní službu. Jelikož podmínky stanovené zákonem o advokacii musí být splněny kumulativně, již jen z tohoto důvodu nemohla být žádost stěžovatelky úspěšná“. Nepostačí tedy pouze tvrdit jména bezúspěšně oslovených advokátů, ale je třeba i toto tvrzení doložit. V rozsudku ze dne 29. 2. 2024, č. j. 7 As 217/2023-28, se Nejvyšší správní soud zabýval polemikou žalobkyně s významem slova „doložit“ a vyložil, že tento pojem znamená „přiložit doklad, prokázat něco dokladem, dosvědčit, podepřít určitou skutečnost. Požaduje-li zákon o advokacii doložení skutečnosti, že advokát odmítl poskytnout právní službu, znamená to, že nestačí, pokud žadatel označí advokáta, který mu měl odmítnout poskytnutí konkrétní právní služby. Tvrzení totiž nenahrazuje předložení důkazu o této skutečnosti.“ Doložit odmítnutí proto nelze ani pouhým prohlášením žalobkyně, že byla odmítnuta advokáty, neboť takové čestné prohlášení se vyznačuje velmi nízkou (takřka nulovou) důkazní silou. Je třeba zdůraznit, že důkazní břemeno ohledně splnění podmínek pro vyhovění žádosti spočívá na žadateli (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2015, č. j. 2 As 99/2015-49, nebo ze dne 25. 8. 2020, č. j. 2 As 17/2019-49). Pokud žalobkyně nedisponovala potvrzením o odmítnutí poskytnutí právní služby ze strany oslovených advokátů, bylo na ní, aby buď předložila jiný důkaz o tom, že ji advokát odmítl, nebo aby tvrdila a doložila mimořádné okolnosti, pro které nemohla dodat žádný důkaz o odmítnutí poskytnutí právní služby. Není přitom nutné předložit formální potvrzení, postačí pouze neformální vyjádření, např. zamítavá odpověď e-mailem, nereagování na e-mail s poptávkou právní služby, svědectví třetí osoby apod. (srov. citované rozsudky kasačního soudu sp. zn. 7 As 194/2023, sp. zn. 2 As 17/2019 nebo ze dne 3. 6. 2024, č. j. 5 As 197/2023-33). V nyní posuzované věci mohla žalobkyně předložit SMS zprávy, které advokátům zaslala. To však žalobkyně neučinila. Dle městského soudu je tak

správný závěr žalované, že splnění podmínky dané v § 18c odst. 3 zákona o advokacii neprokázala.

25. Námitkou žalobkyně, dle které žalovaná postupovala v rozporu se svojí předchozí správní praxí, se zabýval městský soud zevrubně již v citovaném rozsudku sp. zn. 10 A 41/2024, kde v tomto směru i vedl dokazování (viz bod [12] daného rozsudku). Rozhodnutí, na které žalobkyně odkazuje, bylo vydáno dne 30. 6. 2023 k její žádosti ze dne 8. 6. 2023 (jak plyne z tvrzení uvedených v žalobě k návrhu na provedení tohoto rozhodnutí k důkazu). Toto rozhodnutí tak bylo vydáno před nabytím účinnosti novely zákona o advokacii (dne 1. 1. 2024), která reagovala na nález pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 44/21, tedy za situace, v níž zatím nebyla právně zakotvena možnost určení advokáta za úplatu. Nelze zároveň přehlédnout, že tímto nálezem Ústavní soud zrušil § 18c odst. 1 zákona o advokacii ve znění účinném do 31. 12. 2023. Byť se zrušující nález týkal zejména zkoumání majetkových poměrů žadatelů, je zjevné, že v roce 2023 v důsledku zrušení významného aspektu pro posuzování žádostí žadatelů o určení právních služeb a v důsledku absence právní úpravy pro určení advokáta za úplatu mohlo být pro žalovanou obtížné hledat přístupy k posuzování žádostí o určení advokáta jako placené právní služby, jak žalovaná ostatně sama připustila ve svém vyjádření k žalobě. Městskému soudu je rovněž známo, že tato praxe nebyla jednotná (např. rozsudek městského soudu ze dne 28. 5. 2024, č. j. 11 A 22/2024-36, v němž se jednalo o žádost z 15. 11. 2023, které žalovaná nevyhověla rozhodnutím ze dne 18. 12. 2023, č. j. 10.01-000570/23-002; žalobu soud zamítl, přičemž i zde potvrdil, že žalobkyně byla povinna neúspěšné oslovení dvou advokátů doložit). V případě takového nejednotné rozhodovací praxe se proto nelze dovolávat legitimního očekávání v přístupu žalované. Správní orgán je vázán jen dlouhodobou, ustálenou a jednotnou správní praxí, kterou jedno citované rozhodnutí jistě nezakládá. To vše navíc za zásadní okolnosti, a to že od 1. 1. 2024 nabyla účinnosti právní úprava, která jednoznačně stanoví, jak soud vyložil výše, že v případě určení advokáta za úplatu je žadatel povinen doložit předchozí bezúspěšné obstarání jiných advokátů. Žalovaná přitom v napadeném rozhodnutí odkázala mimo jiné na § 18c odst. 3 zákona o advokacii, dle kterého správně po žalobkyni požadovala splnit tuto podmínku a uzavřela, že žalobkyně ji nesplnila. Žalobkyně se nemůže důvodně dovolávat rozhodovací praxe správního orgánu (navíc nejednotné), kterou aplikoval před účinností zákona, jenž správný postup správního orgánu postavil najisto (jak bylo ukázáno výše), a správní orgán podle tohoto zákona posléze začal postupovat.
26. Žalobkyně dále namítala, že zákon o advokacii po novelizaci (konkrétně jeho § 18c odst. 4) zmocňuje ministerstvo k vydání vyhlášky (stanovení obsahu formuláře) jen ve vztahu k žádosti o poskytnutí bezplatné právní služby. Tak tomu ovšem není.
27. Oporu pro vymezení vzoru formuláře žádosti představuje primárně § 18c odst. 2 zákona o advokacii, který stanoví, že žádost o určení advokáta k poskytnutí právní služby lze podat pouze na formuláři, jehož vzor stanoví ministerstvo vyhláškou. Nijak přitom nerozlišuje mezi určením advokáta bezplatně a za úplatu. Žalobkyní zmiňovaný § 18c odst. 4 (*K žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně musí žadatel přiložit doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech. Podrobnosti náležitostí žádosti a způsob prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele v případě žádosti o poskytnutí právní služby bezplatně, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komoře sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou.*) pak na uvedeném ničeho nemění. V první větě stanoví povinnost doložit příjmové a majetkové poměry u žádosti o poskytnutí

bezplatné právní služby, věta druhá se pak týká náležitostí žádosti a rozsahu požadovaných údajů obecně; v rámci toho pak i prokazování příjmových a majetkových poměrů v případě bezplatné právní služby. Jinými slovy opět dopadá na všechny typy žádostí, u poskytnutí bezplatné právní služby toliko doplňuje odpovídající specifika. Tomu ostatně odpovídá i znění § 1 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 120/2018 Sb. Podle odstavce třetího platí, že *žádost o poskytnutí právní služby bezplatně pro fyzickou osobu, jejíž příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a žádost o poskytnutí právní služby bezplatně pro právnickou osobu, jejíž příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, podle § 18c odst. 4 věty první zákona o advokacii se podávají na formuláři, jehož náležitosti a vzor jsou uvedeny v přílohách č. 3 a 4 k této vyhlášce*. Naopak dle odstavce čtvrtého *žádost o poskytnutí právní služby za úplatu pro fyzickou osobu z jiných důvodů, než jsou příjmové a majetkové poměry této fyzické osoby, a žádost o poskytnutí právní služby za úplatu pro právnickou osobu z jiných důvodů, než jsou příjmové a majetkové poměry této právnické osoby, podle § 18c odst. 4 věty druhé a § 23 odst. 5 zákona o advokacii se podávají na formulářích, jejichž vzory jsou uvedeny v přílohách č. 5 a 6 k této vyhlášce*. Vzory formulářů č. 5 a 6 se tedy týkají pouze žádostí o určení advokáta za úplatu, zákonné zmocnění pro ně pak představují § 18c odst. 2 ve spojení s § 18c odst. 4 větou druhou zákona o advokacii.

28. Žalobkyně dále namítala, že žalovaná posoudila včasnost její podané žádosti v rozporu se svoji předchozí praxí a rovněž nepřezkoumatelně. Podle již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 194/2023 platí, že podmínky pro určení advokáta k poskytnutí právní služby je nutné splnit kumulativně. Nesplnění jedné podmínky tak nutně musí vést k zamítnutí žádosti. Vzhledem k tomu, že výše soud souhlasil s žalovanou, že žalobkyně nesplnila podmínku plynoucí z § 18c odst. 3 zákona o advokacii, již se dále pro nadbytečnost nezabýval i touto další námitkou žalobkyně. I kdyby tato byla důvodná, nemohlo by to nic změnit na zamítnutí podané žaloby.
29. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že rozhodnutí žalované je nicotné. Jak bylo uvedeno výše, žalovaná rozhodovala zcela v souladu se zákonem. Její postup plyne ze zákona o advokacii, proto není pravda, že by sama zaplňovala mezeru v zákoně. Soud ani neshledal podmínky pro to, aby věc předložil Ústavnímu soudu, jelikož nepovažuje současnou právní úpravu za protiústavní.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Městský soud neseznal podanou žalobu důvodnou, proto ji z výše uvedených důvodů žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti, proto jí soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.
32. Soud při vyhotovování písemného znění rozsudku postupoval podle věty druhé § 54 odst. 2 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. 4. 2025

Mgr. Ondřej Hrabec v.r.
soudce zpravodaj